

— Διατί;

— Ὁ ξενοδόχος ὑψώσας τοὺς ὄμους, — Διότι ἔχει κακὴν φήμην, εἶπε διηγοῦνται πολλὰ παράδοξα καὶ τρομερὰ περὶ αὐτοῦ.

— Καὶ δὲν κατοικεῖ οὐδεὶς τώρα ἐν τῷ πύργῳ; ἤρώτησα.

— Ὁ γέρων θυρωρὸς μόνον μετὰ τῆς συζύγου του, μένοντες ἐν σμικρῷ παρὰ τὴν θύραν τοῦ πύργου οἰκίσκῳ.

— Καλὰ ποῦ εἶναι ὁ ὁδηγός;

— Ἴδού, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Βρετανός, δεικνύων δεκαπενταετὴ περίπου παῖδα· ὁ υἱός μου Πάυλος θὰ ἔλθῃ μαζὶ σας.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΠΡΙΓΚΙΠ ΔΕ ΒΙΣΜΑΡΚ.

ΒΙΣΜΑΡΚ *Σχεγχαούζεν* (Ὁλβον. βαρόνος εἶτα κόμης δέ), πρῶστος πολιτικός, γενν. τῇ 1 Ἀπριλίου 1814 ἐν Σχεγχαούζεν, παρὰ τὸν Ἑλβαν, κατὰγεται ἐξ εὐγενοῦς καὶ ἀρχαίου οἴκου, ἔλκοντος τὸ γένος, ὡς λέγουσιν, ἐκ τῶν ἀρχαίων σλαβικῆς φυλῆς. Ἐσπούδασε τὰ νομικὰ ἐν Γοττγγ, Βερολίνῳ καὶ Γρεισβουάλδῃ, εἶτα κατετάχθη εἰς τὸ στρατιωτικόν. Ἐθελοντὴς τὸ πρῶτον ἐν τῷ ἐλαφρῷ ἱππικῷ, ἐγένετο λοχαγὸς ἐν τῇ πολιτοφυλακῇ. Μέλος τῆς Διαίτης τῆς ἐπαρχίας τῆς Σαξωνίας τῷ 1846, καὶ τῆς γενικῆς Διαίτης τῷ 1847, διεκρίθη ἐπὶ ὑξύτητι νοός καὶ παραδόξῳ τόλμῃ ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῦ. Διετρίνετο, λέγουσιν, ὅτι πᾶσαι αἱ μεγάλαι πόλεις ἔπρεπε νὰ σαρωθῶσιν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς διότι καθίστανται κέντρα τῆς ἀκράτου δημοκρατίας καὶ τοῦ συνταγματισμοῦ. Τὰ συμβάντα τοῦ 1848 δὲν ἀπέστειλαν οὔτε ἐτροποποίησαν τὰς τάσεις αὐτοῦ.

Ἡ ἀφετηρία αὐτοῦ, ἐν διπλωματικῷ σταδίῳ χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1851. Τὸ πρόσωπον ὅπερ διεδραμάτισεν ἐν τῇ δευτέρᾳ Βουλῇ τοῦ πρωσικοῦ κοινοβουλίου ἐφείλχυσεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν προσοχὴν τοῦ βασιλέως Φριδερίκου Γουλιέλμου Δ'. Ἡ πρεσβεία Φραγκφώρτης παρουσίαζε κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐξαιρετικὰς δυσχερείας· ὁ βασιλεὺς διεπιστεύθη αὐτὴν τῷ Βίσμαρκ, ὅστις ἐδείχθη ἄξιος τῆς ἐκλογῆς ταύτης. Εἰς ἄκρον συνταγματικὸς καὶ πολέμιος τῶν ἀποκλειστικῶν συμμαχιῶν, ὁ Βίσμαρκ ἐθεώρει

τὴν Αὐστρίαν ὡς ἀντίπαλον τῆς Πρωσσίας καὶ ἐπικίνδυνον τῇ Γερμανίᾳ. Τῷ 1852, ἀπεστάλη εἰς Βιέννην, συνετέλεσεν ὅπως ἀποκρουσθῇ ἡ Αὐστρία ἐκ τοῦ Ζολδερείου, καὶ ἐδείχθη ἐν τε τῇ πόλει ταύτῃ καὶ ἐν Φραγκφώρτῃ, ἐντα διέμενε μέχρι τοῦ 1859, σταθερὸς ἀντίπαλος τοῦ Ῥεχβέρδου. Τῷ 1858 ἐδημοσιεύθη πολύκροτον φυλλάδιον. Ἡ Πρωσσία καὶ τὸ ἰταλικὸν ζήτημα, οὗ ἐνομήσθη συγγραφεὺς, οὐχὶ ἀπιθάνως, διότι ἐν αὐτῷ ἀνεπτύσσεται, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ἡ πολιτικὴ ἢ ἡκολούθησε πάντοτε. Ὁ ἀνώνυμος συγγραφεὺς, ἀναμνηστικὸν τὸν παλαιὸν ἀνταγωνισμὸν τῆς Πρωσσίας καὶ τῆς Αὐστρίας, ὑπεστήριξε μετὰ πολλῆς εὐφυίας καὶ ἐνεργητικώτητος τὸ ζήτημα τριπλῆς συμμαχίας μεταξὺ τῆς Γαλλίας, Πρωσσίας καὶ Ῥωσσίας, ὡς μέσον πρὸς ἀναπόφευκτον ἐπίτευξιν τῆς γερμανικῆς ἐνότητος διὰ τῆς ὑπεροχῆς τῆς Πρωσσίας.

Κατὰ μάρτιον τοῦ 1859, ὁ Βίσμαρκ διορίσθη πρεσβευτὴς ἐν Πετροπόλει, ἐντα διέμεινε μέχρι τοῦ 1862, ἐφείλχυσας τὴν εὐνοίαν καὶ ὑπόληψιν τοῦ τσάρου, ὅστις ἀπένευμεν αὐτῷ τὸ παράσημον τοῦ Ἀγίου Ἀλεξάνδρου Νέσκη. Κατὰ μάϊον τοῦ αὐτοῦ ἔτους, μετέβη ὡς πρεσβευτὴς εἰς Παρισίους· ὁ διορισμὸς αὐτοῦ ἐνεποίησε καλὴν ἐντύπωσιν, διότι ὁ Βίσμαρκ ἐφημιζετο ἐπὶ εὐθύτητι, εἰλικρινείᾳ, συμβιβαστικῷ πνεύματι καὶ ἀσφαλεὶ καὶ βεβαίᾳ κρίσει· ἀλλὰ τὴν νέαν ταύτην θέσιν δὲν ἐτήρησεν ἐπὶ πολὺ. Κατὰ συνέπειαν ταραχῶν διεγερθεῖσων ἐν τῷ πρωσικῷ κοινοβουλίῳ, ἔνεκα τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ στρατοῦ, ἐκλήθη, τῇ 22 Σεπτεμβρίου 1862, εἰς τὴν πρωθυπουργικὴν ἑδρὰν μετὰ δύο χαρτοφυλακίων, τοῦ βασιλικοῦ οἴκου καὶ τῶν ἐξωτερικῶν.

Τὰ πράγματα διέκειντο τότε λίαν κακῶς. Ὁ Βίσμαρκ, μεθ' ὅλους τοὺς ἀγῶνας αὐτοῦ, δὲν ἠδυνήθη νὰ νικήσῃ τὴν ἀντίστασιν τῆς Βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων, ἥτις ἠναντιοῦτο εἰς τὸν στρατιωτικὸν ἀναδιοργανισμὸν, ὡς τείνοντα εἰς τὸ νὰ ἐξασθενήσῃ τὴν πολιτοφυλακὴν χάριν τοῦ στρατοῦ, ἥτοι τῆς ἀντιδράσεως. Ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην, οἱ ἀντιπρόσωποι ἐδέξαντο διὰ μεγίστης πλειονοψηφίας τὰς προτάσεις τῆς ἐπὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐπιτροπῆς, αἵτινες ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἐκηρύχθησαν ἀνεφάρμοστοι.

Ἡ Βουλὴ τῶν ἀριστοκρατῶν ἐξεναντίας παρεδέξατο τὸν προϋπολογισμὸν τοῦ Βίσμαρκ.

ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ ἀντιπρόσωποι διεμαρτυρήθησαν κατὰ τῆς ψηφοφορίας ταύτης καὶ ἐκήρυξαν αὐτὴν παράνομον, ἡ βουλευτικὴ περίοδος ἐκλείσθη διὰ βασιλικοῦ διατάγματος. Ἡ ὑπουργεῖα αὐτοῦ ἐξηκολούθει διακρινομένη διὰ ζωηροτάτων φιλονεικιῶν, συγκρούσεων τῆς ἐξουσίας καὶ αὐστηρῶν μέτρων κατὰ τοῦ τύπου. Κατ' ἰανουάριον τοῦ 1862, διεμαρτυρήθη ἐναντίον τῆς ἀναφορᾶς, ἣν οἱ βουλευταὶ ἐπέδωκαν τῷ βασιλεῖ, καὶ ἐν ᾗ μεταξὺ ἄλλων κατηγοροῦν τοῦ ὑπουργοῦ ὡς παραβιάσαντος τὸ σύνταγμα. Τὰ τῆς Πολωνίας πράγματα κατὰ μικρὸν ἐδεινούοντο· μυστικὴ συνθήκη μετὰ τῆς Ῥωσσίας, συνομολογηθεῖσα τῇ 8 φεβρουαρίου, κατεκρίθη σφοδρῶς ὑπὸ τῆς Βουλῆς διὰ πλειονοψηρίας 246 ψήφων κατὰ 46. Ἀπὸ τούτου αἱ ἐφημερίδες τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἤρξαντο μυρίας ὑφιστάμεναι καταδιώξεις· κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἡ πρωσικὴ κυβέρνησις καθυπέβαλε τὸν τύπον εἰς τὸ σύστημα τῶν ἐπιτιμήσεων καὶ παύσεων, ὅπερ ἀπὸ δεκαετίας ἴσχυεν ἐν Γαλλίᾳ. Αἱ ἐπιτυχίαι τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τοῦ ὑπουργείου κατὰ τῆς Δυναμικίας, δὲν ἐτροποποίησαν μετὰ τῆς Βουλῆς τὰς σχέσεις αὐτοῦ, αἵτινες ἐγένοντο, κατ' ἰούνιον τοῦ 1865, τρικυμιωδέστεραι παρὰ ποτε. Εἶναι δ' αὕτη ἡ ἐποχὴ τῶν μεγάλων ῥητορικῶν ἀγώνων τοῦ Βίσμαρκ μετὰ τοῦ Βισσώβ. Ἐδεῖ δὲ νὰ ἐπέλθωσιν οἱ θρίαμβοι τοῦ ἐπιόντος ἔτους, ὅπως σιγήσωσιν ἀπέναντι τῆς ἐπιβροχῆς τοῦ παντοδυναμοῦ ὑπουργοῦ αἱ φιλελεύθεροι τάξεις τῆς πλειονοψηρίας.

Ἐν ταῖς συζητήσεσι περὶ τῆς διεμαρτυρήσεως τῆς Βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων κατὰ τῆς εἰς δίκην ἀγωγῆς δύο τῶν μελῶν αὐτῆς, τοῦ Twensten καὶ Prenzel (κατὰ φεβρουάριον τοῦ 1866), ὁ Βίσμαρκ ἐλάλησε μεθ' ὑπερβολικῆς ἐπάρεσως· ἡσθάνθη ὅτι ὑπεστήριζεν αὐτὸν ἡ Βουλὴ τῶν Ἀρχόντων, ἥ· ἡ πλειονοψηρία διεμαρτυρήθη, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸν βασιλέα, κατὰ τῶν ἐναντιώσεων τῆς ἄλλης Βουλῆς εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ πρωθυπουργοῦ. Τῇ 23 φεβρουαρίου, ὁ πρόεδρος τοῦ ὑπουργείου, «ἀπαναινόμενος τὴν συνδρομὴν τῶν ἀντιπροσώπων», ἐκήρυξε τὴν λήξιν τῆς βουλευτικῆς περιόδου. Ἡδὲ ἤρξατο προσεμιαζομένη ἡ μεγάλη μετὰ τῆς Αὐστρίας πάλη. Ὁ Βίσμαρκ ἐμέμφετο αὐτῆς ὡς ὑποδοθηούσης, ἐν τοῖς δουκάτοις τοῦ Ἑλβᾶ, τὰ συμφέροντα τοῦ δουκὸς τοῦ Αὐγου-

στεμβούργου· ἡ δὲ Αὐστρία ἀπῆντα κατηγοροῦσα τοῦ πρώσου ὑπουργοῦ ὡς προπαρασκευάζοντος, διὰ τῶν ῥαδιουργιῶν τῶν πρακτόρων αὐτοῦ, τὴν προσάρτησιν τῶν δουκάτων εἰς τὴν Πρωσίαν. Κατόπιν ἐπῆλθε τὸ ζήτημα τῶν ἐξοπλισμῶν. Αἱ ἐγκύκλιοι τοῦ ἀπριλίου δεικνύουσιν ἡμῖν ἐκάστην τῶν δύο δυνάμεων, καταγγέλλουσιν τὰς πολεμικὰς παρασκευὰς τῆς ἐτέρας καὶ ἐπιβάλλουσιν ὡς ὅρον τῆς εἰρήνης τὸν ἀφοπλισμὸν τῆς ἀντιπάλου αὐτῆς. Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον, ὁ Βίσμαρκ διεπραγματεύετο μετὰ τῆς Ἰταλίας συνθήκην συμμαχίας καὶ ἐπιμαχίας, ἥτις ἐπέβαλλε τῇ Αὐστρίᾳ τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἰσχυροποιήσῃ τὰ ἀμυντικὰ αὐτῆς μέσα ἐν ταῖς ἐνεστικαῖς ἐπαρχίαις· ταῦτα δ' ἐξήγειραν νέας ἀφορμὰς παρὰ πόνων ἐκ μέρους τοῦ πρώσου ὑπουργοῦ.

Ἡ ἔρις ἤρξανεν. Ὁ Βίσμαρκ διαφιλονεικεῖ τῇ Διαίτη τῆς Φραγκφούρτης τὸ δικαίωμα τῆς ἐπεμβάσεως εἰς τὴν αὐστροδανικὴν διαφοράν. Αἰτεῖται μεταρρύθμισιν τοῦ διοργανισμοῦ τῆς γερμανικῆς Ὁμοσπονδίας καὶ προτείνει νὰ συγκαλεῖται τοῦ λοιποῦ ἐθνικὸν κοινοβούλιον, ἐκλεγόμενον διὰ καθολικῆς ψηφοφορίας. Ἐπειδὴ δὲ πολλὰ τῶν δευτερευόντων κρατῶν διανοοῦντο ὅπως ἀντιστῶσιν ἐνόπλιως κατὰ τῶν σχεδίων τῆς πρωσικῆς πολιτικῆς, ὁ Βίσμαρκ εἰδοποίησεν αὐτὰ ὅτι ὀφείλουσι ν' ἀφοπλισθῶσιν. Ἡ Σαξωνία ἰδίως ἀπαντᾷ δι' ὑπεκφυγῶν εἰς τὰς πρωσικὰς διαταγὰς, διὰ μέσου τοῦ ὑπουργοῦ αὐτῆς Βέουστ, ὅστις ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου ἐγένετο ἀτομικὸς ἐχθρὸς τοῦ πρώσου πρωθυπουργοῦ. Ἀπόπειρα κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ Βίσμαρκ, τῇ 8 μαΐου, ἐπῆνεγκεν εὐνοϊκὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀντίδρασιν παρὰ πολλοῖς ἀντιδοξοῦσιν αὐτῷ· ἐλαφρῶς πληγωθεὶς ὑπὸ μακρῶν τεσσάρων κατ' αὐτοῦ βληθεισῶν βολῶν πιστολίου, ὁ ὑπουργὸς συλλαμβάνει τὸν δολοφόνον, ὀνόματι Βλινδ, ὅστις ἠτοκτόνησεν ἐν τῇ εἰρκτῇ δι' ἐγχειριδίου. Ἀμα τῇ ἐπαύριον, ὁ Βίσμαρκ ἐξητήσατο παρὰ τοῦ βασιλέως τὴν διάλυσιν τῆς Βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων καὶ ἐπανελάμβανε, μετ' εἰρηνικῶν δῆθεν προθέσεων, τὰς διεμαρτυρήσεις αὐτοῦ ἐναντίον τῶν ὑποθετικῶν ἐξοπλισμῶν τῆς Αὐστρίας, Σαξωνίας καὶ τῆς Βυρτεμβέργης. Μέχρι μεσοῦντος ἰουνίου, προσπαθεῖ διὰ τῶν ἐγκυκλίων καὶ τῶν διπλωματικῶν αὐτοῦ διακοινώσεων, ὅπως ἐπιρρίψῃ τοῖς ἄλλοις τὴν εὐθύνην τοῦ παρασκευαζομένου πα-

λέμου. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐγένοντο αἱ μυστικαὶ ἐκείναι συνθήκαι τῆς Γαλλίας μετὰ τῆς Πρωσίας, αἵτινες ἀπεκαλύφθησαν βραδύτερον ἐπὶ τοῦ γαλλοπρωσικοῦ πολέμου καὶ ἐν αἷς ὁ Βενεδέττης ἐνεπαίχθη τοσοῦτο φανερώς ὑπὸ τοῦ πολυμηχάνου Βίσμαρκ.

Τέλος ἡ περίφημος σύμβασις τοῦ Γάστεϊν παρεδιόσθη διὰ τῆς εἰσελάσεως τῶν Πρώσων στρατιωτῶν εἰς τὸ Ὀλστεϊν, μεθ' ὅλας τὰς διαμαρτυρήσεις τῆς Διαιτήσεως καὶ τὰς τελευταίας διπλωματικὰς παραστάσεις τῆς Αὐστρίας ἐν διακοινώσει τοῦ ὑπουργοῦ αὐτῆς κόμητος Μενσδόρφ. Ὁ Βίσμαρκ ἀπαντᾷ εἰς αὐτὴν διακηρύττων ὅτι θεωρεῖ ἐχθρικὰς τὰς κυβερνήσεις, αἵτινες ψηφίζουσιν, ἐν τῇ Διαιτῇ, τὸν συνασπισμὸν τῆς ὁμοσπονδίας κατὰ τῆς Πρωσίας· τῇ 15 ἰουνίου, ἐπιδίδει τῷ πρεσβευτῇ τῆς Αὐστρίας τὰ διαβατήρια αὐτοῦ καὶ εἰσάγει τὰ στρατεύματα τοῦ βασιλέως εἰς Ἀννόβερον, Ἑσσην καὶ Σαξωνίαν. Τὰ τοῦ πολέμου βαίνουσι μετὰ τῆς γνωστῆς ἡμῖν ἀστραπιαίας ταχύτητος· μετὰ σειράν ἀλλεπάλληλον στρατηγηματικῶν ἔργων καὶ ἀσημάντων συμπλοκῶν, ἡ μεγάλη μάχη τῆς Σαδόβας (3 ἰουλίου) τίθησι τὴν Αὐστρίαν εἰς τὴν διάκρισιν τῆς πρωσικῆς φιλοδοξίας.

Ὁ Βίσμαρκ ἐξακολουθεῖ διαδραματίζων τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μετὰ νέας δραστηριότητος. Ὑπογράφει μετὰ τῆς Αὐστρίας, ἀπ' αὐτῆς ἔτι τῆς 26 ἰουλίου, τὴν προεισαγωγικὴν συνθήκην τῆς εἰρήνης τοῦ Νικολσβούργου· δι' αὐτῆς μὴ ὠθουμένης εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπελπισίαν τῆς χθὲς ἔτι τοσοῦτω φοβερᾷ δυνάμει, ἀφαιροῦνται ἀπ' αὐτῆς πάνθ' ὅσα δύναται ν' ἀπολέσῃ καὶ καταλείπονται αὐτῇ τὰ ἀπολύτως ἀναγκαστικὰ εἰς ὑπαρξιν καὶ συντήρησιν αὐτῆς· πρὸ παντὸς ἄλλου ἀποκλείεται τῆς γερμανικῆς ὁμοσπονδίας, ἥτις σύμπασα ἀνήκει τῷ νικητῇ. Ἡ γραμμὴ τοῦ Μοίνου χωρίζει τὰς προσωρινῶς Βορείους ἀπὸ τῶν Νοτίων χωρῶν, ὧν αἱ πρῶται συμπαρασύρονται τοῦ λοιποῦ ὑπὸ τῶν ἐνεργειῶν τῆς Πρωσίας. Ἐπαρχεῖαι καὶ βασιλείαι προσαρτῶνται ἀμέσως· ἡ ἐλευθέρα πόλις τῆς Φραγκφούρτης δέχεται πρωσικὴν φρουράν, ἣν μάτην ἀγωνίζεται ὅπως ἀποβάλλῃ διὰ διαμαρτυρῶν καὶ στρατιωτικῶν κινήσεων· τὸ Ἀννόβερον συγχωνεύεται ὁλόκληρον ἐν τῇ Πρωσίᾳ μετὰ τῆς χώρας, τοῦ στρατοῦ καὶ τῆς ἐξουσίας. Αἱ ἐκδηλώσεις τῆς πίστεως πρὸς τὸν ἐκ-

πτωτον βασιλέα ἢ τῆς ἀποστροφῆς πρὸς τὴν πρωσικὴν δυναστείαν καταστέλλονται δι' αὐστηρῶν μέτρων. Ὁ Βίσμαρκ ὁμολογεῖ τρανῶς τὰ κατεπείγοντα αἷτια ὧν ἐνεκα δικτηρεῖ τὴν νέαν τῶν πραγμάτων τάξιν, ἥτις ἀποκατέστη ὑπὲρ τῆς ἰδίας αὐτοῦ χώρας. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι καὶ τὰ δουκᾶτα τοῦ Σλέσβικ-Ὀλστεϊν, ἅτινα ἀφορμὴ ἐγένοντο τοῦ πολέμου, θὰ προσαρτηθῶσιν ἐπίσης ἄνευ ὅρων καὶ ἐπιφυλάξεως εἰς τὴν πρωσικὴν μοναρχίαν· ἀλλὰ τὸ ἔγγραφον τῆς προσαρτήσεως νὰ δημοσιευθῇ ἐν Κιέλῳ μόλις περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐπομένου ἔτους. Ὁ Βίσμαρκ ὑπογράφει, κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας τοῦ 1866, μετὰ τῆς Βυαρίας, τοῦ δουκάτου τῆς Βάδης, τῆς Βυτερέργης, κάλ, συνθήκας συμμαχίας καὶ ἐπιμαχίας, δι' ὧν ἐν καιρῷ πολέμου ἀνατίθεται τῷ βασιλεῖ τῆς Πρωσίας ἡ ἀρχιστρατήγεια. Ἐν μέσῳ τοῦ ὀργασμοῦ τούτου πρὸς τὴν αὖξιν τῆς γῆς καὶ τῆς δυνάμεως, ἡ Πρωσία ἠθέτησε τὰς πρὸς τὴν Γαλλίαν δοθείσας ὑποσχέσεις περὶ ἀπονομῆς χωρῶν. Τῷ 1867 συνεπληρώθη ὁ διοργανισμὸς τῆς Βορείου Ὀμοσπονδίας, ἥτοι τὸ σημαντικώτατον τῶν ἔργων τοῦ Βίσμαρκ. Ἐν τῇ Ὀμοσπονδίᾳ ταύτῃ συμπεριελήφθησαν 22 χῶραι περιέχουσαι πληθυσμὸν 29 ἑκατομμυρίων· ἡ προεδρεία ἀπενεμήθη τῷ βασιλεῖ τῆς Πρωσίας, συνέστη ἐν ὁμοσπονδιακὸν συμβούλιον, ἀπαρτιζόμενον ἐκ τῶν ἀπεσταλμένων τῶν Ὀμοσπονδίων Πολιτειῶν καὶ Δίαιτα, ἐκλεγομένων, κατὰ τὴν ἀρχαίαν γνώμην τοῦ Βίσμαρκ, διὰ καθολικῆς ψηφοφορίας. Τὸ νέον ὁμοσπονδικὸν πολιτεύμα γίνεται δεκτὸν παρὰ τῶν πρωσικῶν Βουλῶν, εἰς ἃς ὑποβάλλεταί ἐν ἀρχῇ τοῦ ἰουνίου, καὶ ἀρχεταὶ ἰσχύον ἀπὸ τῆς 1ης ἐπομένου ἰουλίου. Ἐκ φυσικοῦ αἰσθήματος εὐγνωμοσύνης ὅλα πάντα ταῦτα κατορθώσας διωρίσθη ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ὀμοσπονδίας καὶ πρέεδρος τοῦ ὁμοσπονδικοῦ Συμβουλίου.

(Ἀκολουθεῖ)